

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Пролог

*Час не лікує, не дає забути
Все те, що більш не повернеться.
Ці спогади вбивають та ламають люто,
Коли ж та доля мені усміхнеться?
Я пам'ятаю кожну ту розмову,
Та як тепер без тебе важко жити,
Але я вірю, що навчить мене хтось знову
Сподіватись, вірити, любити...*

Чи бували у вас такі миттєвості, коли здавалося, що саме зараз ви найщасливіша людина на всій планеті? Я завжди жила в любові своїх батьків. Єдина донька, яка ніколи не сперечалася й завжди прислухалася. У мене настільки близькі взаємини з матір'ю, що тепер вона — моя найліпша подруга, і єдина теж. Так, я дуже прив'язана до своїх батьків і навіть не уявляла свого майбутнього за межами нашої квартири, доки не з'явився він...

Я познайомилася з Олегом на першому курсі університету. Це було кохання з першого погляду, від якого я втратила голову. Мене не хвилювали навчання й думка батьків, єдине, що мало значення, — він. Дивно, але коли я вперше його побачила, то щось невідоме наче вдавило мене в самісіньке серце. Олег для мене став усім, тому вже за рік ми вирішили жити разом.

Залишати батьків було дуже важко, але мені, тоді ще дев'ятнадцятирічній дівчині, хотілося самостійного життя без їхньої опіки. Спочатку було складно через мою велику прив'язаність, але Олег якимось чином став для мене найважливішою людиною.

Учора я нарешті склала свій останній екзамен із цієї сесії, а хлопець чомусь вирішив, що це варто відсвяткувати. Я думала, що ми лише вдвох погуляємо містом чи, може, сходимо разом у кіно, але він повідомив, що сьогодні в нас буде сімейна вечеря.

— Марто, я зараз заберу твоїх батьків і привезу сюди, а ти поки побудь тут, гаразд? Тим паче мої мама з татом теж уже скоро будуть, — сказав Олег, коли я поралася на кухні.

— Слухай, а може, не варто влаштовувати цю родинну вечерю? У нас же не якесь свято чи річниця. Це ж просто кінець ще одного семестру, — заперечила я й подивилася в його бездонні сині очі, які зачарували мене з першого ж дня.

— Ти вже така доросла. — Він підійшов до мене вприпул із широкою усмішкою на вустах. — Ще лише рік, і ти отримаєш диплом бакалавра, і час уже й про сім'ю подумати.

— Яку ще сім'ю? — засміялася я.

— Нашу. — Хлопець заправив пасмо мого світлого волосся мені за вухо й подивився просто в очі. — Сьогодні ввечері чекай на сюрприз.

— Ей, я ж не люблю сюрпризи!

— Цей тобі сподобається, навіть дуже. — Олег швидко поцілував мене в губи. — Я вже давно мав їхати, а ти мене заговорила.

— Можна я з тобою поїду? — запитала я, поклавши свої руки йому на шию.

— А хто зустрине моїх батьків? — він примружив очі. — Та й узагалі, у мене дуже серйозна розмова до твого батька, яку тобі не можна чути.

— Яка ще розмова? — здивувалася я й подивилася на нього великими очима.

— Дізнаєшся потім. — Він знову поцілував мене, а я відповіла йому зі всією любов'ю. — Я тебе не просто кохаю, а обожаю.

— Іди вже! — з усмішкою сказала я й легенько вдарила його по плечі.

— Ей, а ти хіба не скажеш, що теж мене кохаєш? — Хлопець удав, що образився.

— Скажу лише після твого сюрпризу, — відповіла я, склавши руки на грудях.

— От же ж уперта! — крикнув Олег і попрямував до коридору.

— За це ти мене й любиш! — з усмішкою крикнула йому я.

Цікаво, чи так буде завжди? За весь час, що ми разом, у нас була лише одна серйозна сварка, яка завершилася примиренням і справжнім щастям. Хай там що, але наше кохання таке сильне, що переможе все, я знаю. Певна, що більше ніколи й нікого не зможу покохати так, як Олега. Моє серце належить лише йому...

Уже за пів години на порозі з'явилися Олегові батьки. У нас були непогані стосунки, хоча його мама й не дуже любила мене. Діна Василівна завжди була милою зі мною в присутності Олега. Коли ж його не було поряд, вона намагалася образити мене будь-яким чином.

— Привіт, Марточко! — усміхнулася вона й узялася мене обіймати.

Акторка вона пречудова, і я вкотре переконалася в її здібностях. Петро Миколайович схвально подивився на

— На перехресті неподалік звідси сталася аварія. Схоже, це автомобіль нашого сина, і... — він подивився на мене, — твоя мама, на жаль...

— Що? — тихо запитала я й підійшла до нього.

— Вона померла на місці, — сказав чоловік і поклав руку мені на плече. — Твого батька й Олега зараз везуть у лікарню. Стан критичний, але надія...

— Це неправда! — не повірила я й захитала головою. — Не може бути. Це... Ні... Неправда...

— Марто, я розумію, тобі важко, але нам варто поїхати в лікарню. — Він обійняв мене, і я заплакала, уткнувшись обличчям у його плече.

Як же так? Моя мама, моя люба матуся померла. Хіба може бути ще жахливіше? А батько? Господи... А Олег? Усвідомлення того, що їхнє життя під загрозою, пройняло мене, наче струм.

— Мій синочок? — заридала Діна Василівна. — Чого ти стоїш? Поїхали в лікарню!

Ми їхали дуже швидко. Я ніяк не могла заспокоїтись. Подивилася в небо, коли вийшла з автомобіля, але все застинали сльози.

— Не забирай їх, прошу, — прошепотіла я й побігла в лікарню.

Я не могла усвідомити, що моя мама померла. Кляті сльози душили, але була віра, що тато й Олег виживуть. Вони повинні жити, адже я не зможу без них. Я просто помру... Олегова мама ридала в кріслі в залі очікування, а Петро Миколайович намагався заспокоїти її. У мене ж не було ніякої підтримки, та й не буде ніколи, адже мами вже нема. Я більше не могла й не хотіла плакати, але розридалася ще дужче, коли з реанімації вийшов лікар і мовив: «Мені шкода».

Я втратила всіх... В один клятий день у мене не залишилося нікого. Я схопилася руками за голову й упала на

підлогу в порожньому коридорі лікарні. Дуже вдарила ся колінами, але мені було байдуже. Душа боліла в тисячу разів дужче, ніж тіло. Біль краєв серце, різав тупим ножем душу й катував спогадами. І тепер... Тепер я приречена на вічні страждання, бо така рана не гоїться. Вона з кожним днем більшає, і ти стаєш неживою, бездушною, бракованою.

— Це неправда! — кричала я крізь ридання. — Неправда! Ні! Ні! Будь ласка, не забирай їх! За що? Що я зробила, що ти забираєш їх у мене? Чому не я?.. Чому ти не забрав мене?!

Я рвала на собі волосся, била кулаками об підлогу й ридала, а потім... Потім мене спробували забрати, але я пручалася, кричала, штовхалася, бо мені треба було до нього. Мені треба було побачити його сині очі, почути його голос, востаннє сказати, що я кохаю його...

Розділ 1

Рік і чотири місяці потому

Я стояла у ванній кімнаті та вдивлялася у своє обличчя в дзеркалі. Чи готова я повернутися до нормального життя? За цей рік я надто схудла й мала жахливий вигляд. Синці під очима, тьмяне волосся, червоні від постійних сліз очі. Цікаво, чи покохав би Олег таку дівчину? Напевно, він навіть не глянув би на мене. Весь рік я була в розпачі й не бачила сенсу у своєму існуванні, не розуміла, для чого живу. Не хотіла нічого й цілими днями сиділа у квартирі, переглядаючи фотографії та відеозаписи з рідними, яких утратила в один жахливий день. Емоційний зрив був настільки сильним, що я навіть не пішла на похорони. Вони не дозволили, сказали, що я не витримаю, а я послухала. Бо це була правда...

— Марто, у тебе все гаразд? — почувся за дверима голос моєї тітки Люди. Вона часто про це запитує після того випадку...

— Так, не хвилюйся, — відповіла я й дістала косметичку.

Тітка завжди намагалася підняти мене на ноги, повернути до життя, навіть приводила психологів, але всі вони стверджували, що я адекватна, що сприймаю це все нормально, тож допомога мені непотрібна. На жаль, вони не

знали, що я добра акторка й теж психолог, хоч і не дипломований. Та, можливо, скоро це зміниться. Я щосили намагалася довести їм, що нормальна, що ця трагедія мене не зламала. Однак усе це було суцільною брехнею. Два місяці тому я знайшла фотографію зі своїми батьками. Вони були такі щасливі, адже того дня я вступила до університету. Мама завжди мріяла, щоб я здобула вищу освіту, стала великою людиною. Батько ж просто пишався моїми досягненнями, навіть такими незначними. Тож я прийняла надто складне для мене рішення — повернутися до університету. Страшно було йти туди, але я відчувала: щось зміниться, бо вчиняю правильно. Не хотілося тільки з'являтися в такому жахливому вигляді. Ще більше я боялася, що мене почнуть жаліти.

Навчання розпочалося ще понад місяць тому, а я лише сьогодні наважилася вийти з цих чотирьох стін. Дістала з косметички тональний крем і почала наносити його на обличчя товстим шаром, щоб приховати всі синці й утому. Чорним олівцем намалювала стрілки на очах, щоправда, не з першого разу. Бездоганно вирівняла волосся, нафарбувала губи помадою. Яскраво-червоною, щоб приховати весь біль у серці, що прозирав у моїх очах. Надягнула чорний гольф із довгими рукавами, щоб ніхто не побачив шрамів на моєму зап'ястку — прояв зневіри та слабкості. Чорні джинси ще більше підкреслювали мою худорбу, але саме так я хотіла з'явитися на людях.

— Як же я рада, що ти нарешті прийшла до тяти після такого жахіття, — сказала тітка Люда, коли я зайшла на кухню.

— На жаль, це дуже складно, — холодно мовила я й почала готувати собі каву.

Тітка Люда — мамина сестра. Їй не пощастило мати дітей, але вона завжди про них мріяла. Любила мене

страшенно й після трагедії забрала до себе. Відтоді я живу з нею. Якби не вона, я, напевно, уже була б з ними.

— Мартусю, я сподіваюся, що тобі сподобається в університеті. — Вона усміхнулася до мене й поклала руку мені на плече.

— Мені завжди там подобалося, але побачимо. — Я краєм ока поглянула на цю жінку, яка щосили намагалася замінити мені маму. Але вона не буде нею ніколи, просто не зможе. — Я лише хочу отримати диплом, бо батьки мріяли про це.

— Вони пишалися б тобою.

Я відвела погляд, ковтаючи сльози, і пішла до себе в кімнату. Невже це завжди буде так боляче? Чомусь щоразу, коли згадують батьків чи Олега, я не можу стриматися. Швидко покліпала очима й подивилася на стелю, щоб не зіпсувати макіяж, який робила доволі довго.

Я підійшла до тумбочки біля ліжка й висунула верхню шухляду. Відразу ж помітила її — невелику червону коробочку, в якій була обручка. Одразу ж після трагедії мама Олега змусила мене з'їхати з його квартири. Я б і так це зробила, бо було надто важко морально, але це образило. Я теж страждаю від такої втрати, але вона не підтримала мене, навпаки, почала звинувачувати. І я дозволила їй вилити на мене відро бруду, бо не могла протистояти. Моя душа була понівеченою, а серце зневірилося. Збираючи речі, знайшла цю обручку. Від того розридалася ще дужче, адже зрозуміла, що саме того вечора він хотів зробити мені пропозицію.

Я витягнула обручку з коробки та знову замилувалася маленьким камінчиком. Мені завжди подобалися такі прості й мінімалістичні речі.

Легенько усміхнулася крізь сльози й надягла обручку на палець правої руки. Так, можливо, це дивно і хтось

подумає, що я збожеволіла, але обручка на пальці створювала відчуття, ніби Олег поруч зі мною.

Я надягла чорне пальто та взула черевики на підборах. Усе виглядало надто агресивно й зухвало, але тепер я буду лише такою. Цей образ стане першою сторінкою мого нового життя. Ніколи більше не буде так, як раніше.

Я йшла містом, слухаючи, як підбори цокають по бруківці, і розглядаючи місцеву архітектуру. Понад рік не виходила на вулицю, хіба що на кладовище, а тепер, вдихнувши свіжого повітря, шкодую про це.

Факультет психології розташувався в самому центрі, тож людей було дуже багато. Ніколи не любила шуму, а тепер і геть відвикла від нього. Обійнявши себе руками, я озиралася навсібіч, згадуючи, як колись радісно ходила цими вуличками. Шкода, що доля інколи буває такою жорстокою та руйнує всі мрії.

Я помітила вивіску кав'ярні, і в роті відразу ж з'явився присмак мого улюбленого горіхово-карамельного лате. Як же скучила за ним. Трохи вагаючись, зупинилася біля дверей, але потім усе ж відчинила їх і зайшла. Нічого не змінилося, анічогісінько. Я відчула дивну ностальгію, а потім помітила за барною стійкою хлопця, який працював тут, скільки пам'ятаю цю кав'ярню. Він завжди усміхався до мене й інколи промовляв цікаві фрази, які я ніколи не сприймала як флірт. Цікаво, він ще пам'ятає мене? Навряд чи, адже минув уже понад рік. Колись я приходила сюди щодня. Можливо, знову приходитиму.

— Доброго ранку! — привітався до мене хлопець і широко усміхнувся. — Не можу повірити, що це ви! Як же довго вас не було.

— Дивно, що ви мене пам'ятаєте. — Я розгублено подивилася в його зелені очі.